

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαί ἀρχόνται τήν 1ην ἐκδότου μηνός καί εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 38

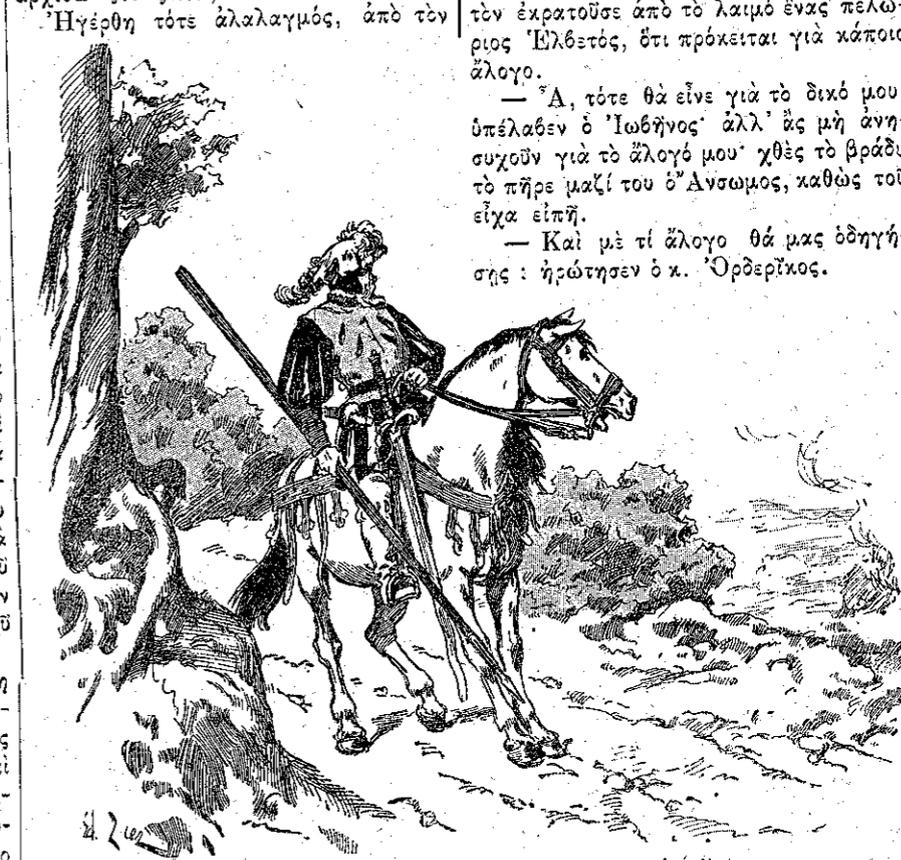
Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.
Εἰς τὰ βουνά.— Διὰ πυρός καὶ σιδήρου.
— Ἡ σφυρίκτρα τοῦ Ἰωδῆνου.

Καθ' ἣν ὥραν αἱ δύο νεάνιδες εἰς τὸν πύργον ἀφυπνίζοντο τόσον ἀργά, ὁ κύριος Ὀρδερικός Γουλιέλμος ἐτελεῖσεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ταρσακῶνης ἐν ἀπὸ τὰ πλοῦσια καὶ παρατεταμένα ἐκεῖνα προγεύματα, μετὰ τὰ ὅποια ἐπερνοῦσε τὸ μεγαλύτερον διάστημα τῆς ἡμέρας τοῦ. Συγχρόνως συνωμίλει μετὰ τὸν Ξενοδόχον Βουρνάκον, παρόντος καὶ τοῦ Ἰωδῆνου, περὶ τοῦ καταλληλοτέρου δρομολογίου, τὸ ὅποιον ἐπρεπε νὰ κολουθῆσθαι, διὰ τὰ φθάσῃ εἰς Βέρνικον. Καὶ ὁ μὲν Ἰωδῆνος ἐπρότεινε νὰ ταξειδεύσων διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀριέζου, λέγων ὅτι ὁ δρόμος οὗτος ἦτο ἐντελῶς ἀσφαλῆς, καὶ ἐτι ἐκτὸς τούτου παρεῖχε δύο νυκτερινὰ ἄστυα, ἀναπαυτικώτατα· ὁ δὲ Βουρνάκος ὑπέδεικνε τὸ στενὸν τοῦ Νολάκου καὶ τὸ δάσος τῆς Ἐρλης, ὅπουθεν μετὰ διανυκτερεύουσι εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Οὐβέρτου, ἠδύνατο νὰ φθάσων ἐντὸς δύο μόνον ὥρων εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνίκου.

Ἡ σπουδαία αὕτη συζήτης διεκόπη ἔξαφνα ὑπὸ κραυγῶν. Κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ὁ Ἐλβετός Οὐλρίκος, ὁ ἕτερος τῶν δύο λογοσφῶρων τῆς συνοδείας, καὶ ὁ μόνος, ὁ ὅποιος ἐννόει ὀλίγον τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἐγέλουσεν ἐκθύμως μετὰ εὐφρολογίας τοῦ Ἰωδῆνου, — καὶ διὰ τοῦτο ἐσυμπαθοῦσε τὸν ὀδηγὸν καὶ ἐνδιεφέρετο πολὺ δι' αὐτόν, — ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ βλασφημῇ διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν: Εἰς-ελθὼν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν σταῦλον, δὲν εἶδε τὸ κόκκινον ἄλογον τοῦ Ἰωδῆνου εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο πελωρίων ἵππων τῶν λογοσφῶρων. Τί ἔγινε; πῶς τὸ ἐπῆρε; Ἄι κραυγαὶ τοῦ Ἐλβετοῦ συνήθροισαν εἰς τὴν αὐλήν ὅλους τοὺς ὑπηρετάς τοῦ Ξενοδοχείου, καὶ ἐγένετο τόσος θόρυβος, ὥστε τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσας, ὅπου

ἐπρογευμαίτιζεν ὁ κ. Ὀρδερικός ἠνοιχθῆ, καὶ ὁ Ξενοδόχος ἐπρόβαλε.
— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Βουρνάκος μετὰ τὴν στενωπέριαν του φωνήν. Τί φωνὴ εἶνε αὐτῆς; Θέλετε νὰ κατέβω νὰ σας ἀρχίσω ἐστὸ ξύλο;
Ἠγήθη τότε ἀλαλαγμός, ἀπὸ τὸν ἐπρογευμαίτιζεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης.
— Δὲν ἠμπόρεσα βέβαια νὰκούσω ἀπὸ ἐδῶ ἐπάνω, ἀπήντησεν ὁ Ἰωδῆνος.
— Ἐγὼ ἄκουσα, εἶπεν ὁ Ξενοδόχος· ἕνας ὑπηρετής μου ἐφώνησε, μαλονότι τὸν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ λαϊμὸ ἑνὸς πελώριος Ἐλβετός, ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιο ἄλογο.
— Ἄ, τότε θὰ εἶνε γιὰ τὸ δικό μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωδῆνος· ἀλλ' ἄς μὴ ἀνησυχῶν γιὰ τὸ ἄλογό μου· χθὲς τὸ βράδυ τὸ πῆρε μαζὶ του ὁ Ἄνωσμος, καθὼς τοῦ εἶχα εἰπῆ.
— Καὶ μετὰ τί ἄλογο θὰ μας ὀδηγήσῃς; ἠρώτησεν ὁ κ. Ὀρδερικός.

«Ὀλόκληρον χωρίον ἐκαίετο...» (Σελ. 30², στήλ. 6¹.)

ὅποιον ὁ Ξενοδόχος δὲν ἤκουσεν ἄλλην λέξιν, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωδῆνου.
— Ὁ Ἰωδῆνος εἶνε ἐδῶ, ἀπήντησε, καὶ νὰ μου κάμετε τὴ χάρι νὰ ἡσυχάσετε ἀμέσως.
Καὶ κλείσας τὸ παράθυρον, ἐπληθῆς πλησίον τοῦ κυρίου Ὀρδερικού.
— Τί ἐπαθάν οἱ δορυφόροι μου καὶ μαλώνουν γιὰ σένα; ἠρώτησεν ὁ κ. καλλιθέτης αὐστηρῶς τὸν ὀδηγόν, ὁ ὅποιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί ἐπαθες, Ἀλέκο, καὶ κλαῖς;
— Νά, ὁ Νίκος μου ἔδωκεν ἕνα μπάτσο...
— Καὶ δὲν τρέπεται νάφηνε; νὰ σε δέρνουν;
Ἐπρεπε νὰ τοῦ τὸν ἀναποδώσῃς.
— Μὰ ἐγὼ τοῦ τὸν εἶχα δώσῃ... προτιήρα!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου

Ἡ Παρισιτρία πρὸς τὴν μικρὰν Νόνην:
— Πόσο ἐκοιμήθης;
Καὶ ἡ μικρὰ Νόνη:
— Μὰ ὄκα!

Ἡ μικρὰ Κατεργάρης πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ:
— Ἄχ, τί καλὴ που εἶσαι ἀδελφοῦλα μου... ἐγὼ εἶμαι τεμπελάκι... βλάε μου λίγο τὲς κάλτσες μου
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σεμῆς Κόρης.

Ἡ μικρὰ Νέκος ἤκουσε τὸν πατέρα του νὰ λέγῃ ὅτι τὸ καλ' ἴτερον καὶ πικρύτερον γάλα εἶνε τῆς Θεσσαλίας, ἕνεκα τῆς καλῆς βοσκῆς.
— Ἄπ' ἐκεῖ λοιπόν, παπάκη, εἶπε, νὰ φέρωμε παραμάνα γιὰ τὸν μπιμπέ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βιδέν Πίουσι.

Ἡ μικρὰ Ἀγγέλα παρηγάλλει στὴ φ'λη τῆς Ἀγλαΐτσα ὅτι: «κάτι ἔχει νὰ τῆς πῆ, ἀλλὰ δὲν τῆς το λέγει.»
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυρινοθακικοῦ Κέματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΩ εἰς τοῦ καθυστεροῦντας τετραδία Μ. Μυστικῶν, ὅτι κατὰ τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 33ον φύλλον πρέπει νὰ σπεύσω νὰ ἀποδώσω τὰ ἀφελόμενα τετραδία μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου τρέχοντος, διότι τὴν 7 Ὀκτωβρίου (εἰς τὸ 40δν δηλαδὴ φύλλον) ἄρχισεν ἡ δημοσίευσίς τοῦ Καταλόγου τῶν καθυστεροῦντων Θ' ἀ δημοσιευθῶν πρῶτον, ὡς πῦνσις, τὸ ψευδώνυμον καὶ τὸ ποσὸν τῶν τετραδίων, τὰ ὅποια ἕκαστος ὀφείλει· ἐὰν δὲ καὶ μετὰ τὴν ὑπόμνησιν αὐτήν, δὲν φανῶν πρῶτον νὰποδώσω τὰ ὀφειλόμενα, θὰ δημοσιευθῶν καὶ τὰ ὀνόματά των, πρὸς ἐκνομοποίησιν ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐδέχθησαν τὴν πρωταβεῖσαν ἀναλλαγὴν καὶ ἔστειλαν πρῶτον τετραδίων, εἰς μὴ τὴν περιμένοντες μέχρι σήμερον τὴν ἀναπόδοσιν.

Ἀυτοῦμαι πῶρα πολὺ πού δὲν βάπαντήσω τήμερον εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος. Τρεῖς-τέσσαρες ἡμέρας ἔχουν ἀδιάθετη, μετὰ δυνατόν πονοκέφαλον, καὶ οὐκ ἄνοιγα καὶ τὰς ἐπιστολάς. Ἢλθ' ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς τριώσεως τοῦ φύλλου, καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα κάμη τίποτε. Τώρα ἔγινε δόξα τῷ Θεῷ καλὰ, ἀλλὰ δὲν μου μένει καιρὸς νὰ γράψω Ἀλληλογραφίαν. Περιόριζομαι λοιπὸν μόνον εἰς τὰς ἐπιγραφὰς ἐγκρίσεις τῶν ψευδωνύμων, στέλλω ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλακι εἰς ὅλους, καὶ ἀναβάλλω τὰς ἐκτενεστάρας ἀπαντήσεις διὰ τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Λέοντα (ποῦ ἐπεσκέρθη τὸ Γραφεῖόν μου καὶ ἀφῆκεν ἀριστίας ἐντυπώσεις) Κοιφιοκεφαλάκη (Μ. Κ. λάβε αὐτὸ πού θέλεις, ἀλλὰ τί θὰ τραβῆς εἰς τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» μὴ ἔρω ἕ;!) Ἄστρον τῆς Ἡμέρας (Γ. Κ. ἀπὸ τὴν δικαίαν πού ἐπρότεινε, αὐτὸ ἦτο τὸ ὀφειλόμενον) καὶ Κουασιόδορον (Ν. Η. πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ πρώτη ἐπιστολὴ σου καὶ ἀναμένω συνέχειαν.) Ἀόμιμοι, δέχομαι.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Ἀτρόμητος Ἰεραπόστολος μετὰ τὴν Μελαγχροῖν τῆς Ἀνδρον, Νουσταλγοῦσαν Ἐλληνίδα καὶ Μέλλοσαν Καλόγηρον (εἰ δυνατόν μετὰ τὸ ὄνομά των) — ἡ Σαρθὴ Γαλατομάτα μετὰ τὴν Χλωρίδα τοῦ Ζερφύρου, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Φιλόμοσον Νεάριδα, Κόκκινην Ἐξοχὴν καὶ Στέφανον Δάριος — ὁ Λεῶν Ὀδρανός μετὰ τὴν Λιαπὴν Μαργαρίταν — ὁ Ὑψιπέτης Ἀετός μετὰ τὸν Χιονομένον Μάιον καὶ Ἐλληνικὸν Ἐδαφος — ἡ Κοπηλάτις Κύθρον μετὰ τὸν Θαλασσινὸν Δουλοῦδι, Φουσεροβαλασσινὸν, Λέοντα τῆς Θαλάσσης, Θαλασσινὸν Ζωγράφον καὶ Θαλασσοταραχὴν — ἡ Ἀνοιξιὰτικὴ Βραδύα μετὰ τὸν Δροσερὸν Ἐσπεραν, Ἀφροστεφανομένην Θάλασσαν καὶ Πανταγοῦ Παρόντα — ὁ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὴν Τσοῦχτραν, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Ἀσπρὸν Κάρθουνο, Μαργαρίνον Φύλλον (μετὰ τὸ ὄνομά της) καὶ Φαρμάκων — τὸ Ἄνθος Μάιον μετὰ τὴν Ἀργυρᾶν Συρίκτραν, Σοφὸν Πιττακόν, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου καὶ Κοπηλάτιδα Κύθρον — ἡ Σαρθὴ Μαυρομάτα μετὰ τὸν Χιονομένον Μάιον, Φλώρην Σαρθομαλλοῦσαν, Τσιγγαρέλαν, Δεδροστοχίαν Ἀηδῶν καὶ Νεαράς Ἀμερικανίδας — ἡ Ἀηδὸν τῆς Ἐρήμου μετὰ τὸν Δικηγόρου τῆς Νεολαίας — ἡ Ἀβραμίδης Ἀἶρα μετὰ τὸν Φίγ Μοῦ-Ἀἴ, Σκαριδάκι, Μικρὸν Κατεργάραν, Φαρμάκων καὶ Ἐσπεράδαν (ἂν θέλουν μετὰ τὸ ὄνομά των) — ἡ Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη μετὰ τὸν Ἰσπότην τῆς Ὀμίχλης, Δικηγόρου τῆς Νεολαίας, Φαρμάκων καὶ Μικρὸν Κατεργάραν (μετὰ τὸ ὄνομά των) — ἡ Φλώρη Σαρθομαλλοῦσα μετὰ τὸν Ἄκτινον, Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην καὶ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι — ὁ Φεουδοκίχρος μετὰ τὴν Βίγλαν, Μελαγχροῖν Σεληνολάτριδα καὶ Χλόην τοῦ Κηφισοῦ — ἡ Πράσινη Ἐξοχὴ μετὰ τὸ Ἀγκάθι τοῦ Ἀρακείου, Φουγάρο τῆς Ἐγγεῆρας καὶ Περονόπορον Αἰγίου — ὁ Βουκός τῆς Ἐρήμου μετὰ τὸν Κορινθιακὸν Κέμα, Ἀλὴν τῆς Θαλάσσης, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Ἀγκάθι τοῦ Ἀρακείου καὶ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου (μετὰ τὸ ὄνομά των) — τὸ Τρομοσθῆρον Ἀστὴρ μετὰ τὸν Ἐλπιδοφόρον, Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν, Ἐνδοξὸν Σοῦλι καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα — ἡ Ἀνελπιστος Χάρὰ μετὰ τὴν Παιδικὴν Χαράν, Κωνσταντῆν Δίρηνην καὶ Ἀράκι τοῦ Γαλατεῆ — τὸ Ἀσπρὸν Κάρθουνο μετὰ τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Ἐλληνικὴν Ψυχὴν καὶ Ἀνεμώρη τῶν Πατησίων, (εἰ δυνατόν μετὰ τὸ ὄνομά των) — ὁ Κεραμιδογράφος μετὰ τὸν Ἐαρινὸν Ἀρωμα, Ἴον τοῦ Ἀγροῦ καὶ Φλώρη Σαρθομαλλοῦσαν (μετὰ τὸ ὄνομά των, ἂν θέλουν) — ἡ Δροσερὰ Ἐσπερά μετὰ τὸν Παρδαλὸν Γάτορ καὶ Μικρὸν Χωριατοπούλαν — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μετὰ τὸν Κονηγὸν τῶν Αἰγάρων, Ἰσπότην τοῦ Κόρακος, καὶ Ἐαρινὸν Ἀρωμα — ἡ Ἀνοδομένη Μαργαρίτων μετὰ τὴν Ἐρυθρὰν Ἀρθοδέσμη, Κελαϊδίστραν καὶ Ἀρθοτῆς τῆς Ἰσομοῆς — ἡ Τρυφῶνα μετὰ τὴν Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα καὶ Φλώρη Σαρθομαλλοῦσαν — ἡ Γλυκίφρογος Σελήνη μετὰ τὴν ὑπερήφανη Ἐλληνίδα (μετὰ τὸ ὄνομά της) — ἡ Μελαγχροῖν τῆς Ἀνδρον μετὰ τὴν Χλόην τῆς Θαλάσσης, Ἐλπίδα τῶν Δουτυχῶν, Θάλασσαν τῆς Ἰνδρον καὶ Ἀνοιξιὰτικὴν Βρυδῶν μετὰ τὸ ὄνομά των) — τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου μετὰ τὸν Φεουδοκίχρον, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα, Κόρη τοῦ Στρυμῶνος καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα — ἡ ὑπερήφανη Ἐλληνίς μετὰ τὴν Γλυκίφρογος Σελήνην, Ἀργυρᾶν Πανόληνον καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα (εἰ δυνατόν μετὰ τὸ ὄνομά των) — ὁ Τυδεύς μετὰ τὴν Πέτραν Σκαριδάλου καὶ Κροῖονα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις των οὐ διαγιγνώσκοντες, πηλείται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ὅν ἕκαστος παραίξει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

393. Συλλαβογράφος.
Τὸ πρῶτον νὰ ζητήσῃς εἰς τὰριθμητικὰ τὸ ἄλλο μου εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ κτητικὰ, τὸ σύνολόν μου τώρα ἂν θέλῃς νὰ ἡξέυρῃς, Στὰς πόλεις τὰς ἀρχαίας ἐρευνησὲς νὰ εὕρῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τηλεκόλιμου.

394. Τονόγράφος.
Χώραν, λύτα, τῆς Ἀσίας ἂν προπροφονοῖσῃς, Μίαν φοβερὰν γυναικίαν παρεούσης θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζορεροῦ Νέφρου.

395. Ἀναγράμματισμός.
Κεφαλὰς, φίλε, σκολῶν ἂν μάψῃς, δπως ἔλω.
Ἄν με ἀναγράμματισῃς, κατοικίαν σοῦ παρέχω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρὸ Ποντικίου.

396. Κυδόμεξον.
★ ★ ★ Α
★ ★ ★ Ω
★ ★ ★ Λ
★ ★ ★ Α
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Συνομηταίου.

397. Μαγικὴ Εἰκόνη.
Ἡ μήτηρ προστάζει τὸν μικρὸν Τοτὸν κάτι νὰ κάμῃ. Ἄλλ' ἐκείνος δὲν ὑπκούει, καὶ γελᾷ. Τότε ἡ μήτηρ λέγει: «Γελά δ' ὁ μωρὸς κἂν τι μὴ γελοῖον ἦ.» Τί ἀρὰ γὰρ τὸν εἶχε προστάξῃ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θαλασσινῶν Ζωγράφου.

398. Λογοπαίγιον.
Ἡ μάκαιρα δέξνεται τὸν κάλαμον, ἢ ὁ κάλαμος δέξνεται τὴν μάκαιραν;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λιμένου τῆς Πύλου.

399. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλακτῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κλειθῶν λέξων, ἐνδὲ ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ὄλλας τῶσας λέξεις:
Λάρος, ἄγιος, ῥήνος, βλαμῶς, πυκνός.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρώς Θεοπίου.

400. Ἀπλή Ἀκροστιχίς.
Τάρχηκα καθὼς καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξων κατὰ σειράν ἀποτελοῦν τὰ ὀνόματα δύο εὐρωπαϊκῶν Κρητῶν:
1, Πηλὸν. 2, Ἠδὸς τῆς Ἑλλάδος. 3, Ζῶον. 4, Πόλις τῆς Γαλλίας. 5, Ὄνομα ἀρχαίας βασιδοπέδος. 6, Ποιητὴς ἀρχαίος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰουῆς.

401. Ἐλλειποσύμφωνον.
η - ου - ου - ου - ου - ου
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κωνσταντίας.

402. Γρήφορ.
Ρ
1 θὰ Τ σὺ Ο ὄλ
Φ ημεῖς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Συνομητοῦ Αἰγῆς.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31

311. Θῆρα Ἡρα. — 312. Σαρθὴ-Ἐλ θη. — 313. Ἰπταος-Υπᾶτης.
314. ΝΕΡΩΝΣΙΣ. Φ Κ
Α η Ο Α Σ Ι Α [Ἡ ἀντάλλαγή ἔγινε διὰ τοῦ γράμματος
Υ π ο Σ Λ Δ
Π ο Ο Α Ι Μ Α
Α Σ Ο Σ Ρ Μ
Κ Ι Α Υ Α Ι.]
Τ Σ Ι
Ο Σ

316. Τὸ στοιχεῖον Η (ἦτα). — 317. Νάφιρέσις 354 ἀπὸ 628. — 318. ΒΡΩΜΗ, ΛΑΡΟΣ, ΔΔΛΝΑ (ΒΛΑΰγια, ΡΑΔάμανθος, ΩΡΑ, ΜΟΝαχον, ΗΣΑΰ). — 319. Μισὸ τὰ μεγαλεῖα.

του Αγίου Ουδέρτου; ... Διότι αυτό το δρομολόγιον έχω σκοπόν να κολουθήσω.

— Μάλιστα, Αιθύντα, όλα είνε έτοιμα. Οι άνθρωποι σας έφορτωσαν τα τρόφιμα εις τα μούλάρια.

— Σας είπεν ο Ξενοδόχος, Αιθύντα, είπε τότε ο Ιωβήνος, ότι 'στο Μοναστήρι του Αγίου Ουδέρτου δεν θα εύρετε άλλο κρεβάτι, παρά στρώμα από ρείκια ξηρά;

— Μάλιστα, μου το είπεν! άπεκρίθη ο κύριος καθηγητής με ύπερηφάνειαν, θέλων να δείξη ότι άφησά τας στερήσεις.

— Και ότι ο τόπος είνε άγριος και σχεδόν έρημος;

— Πώς, Ιωβήνε; Η γόνιμος κεφαλή σου μόνον αυτά τα άσθενή επιχειρήματα εύρε, διά να με κάμη να παραδεχθώ το ίδικόν της δρομολόγιον;

— Δεν έννοώ να σας μεταπεισώ, Αιθύντα, άνεκραξεν ο Ιωβήνος, σχεδόν θυμωμένος· θέλω μόνον να σας ύποδείξω, ότι σεις θα έχετε όλην την ευθύνην, και ότι εγώ δεν θα πταίω καθόλου, διά τας ένοχλήσεις του δρόμου, τον όποιον εκλέγετε παρά την γνώμην μου.

... Έξεκίνησαν. Ο Ιωβήνος εκάθησεν εις τα καπούλια του Ουλρίκου. Τον είχον δέσμη από την μέσην εις τον ζωστήρα του λογχοφόρου, με την πρόφασιν « να μη πέση », αλλά πραγματικώς διά να μη φύγη. Διά την προσβολήν ταύτην δεν διεμαρτυρήθη, και έταξείδευεν άπαθής και αναισθητός, κλείων τους οφθαλμούς και στηριζών την κεφαλήν επί των ώμων του Ουλρίκου, ο όποιος τω έχηρσίμειε μάλλον ως προσκεφάλαιον διά να κοιμάται.

Ο κύριος Ορδερίκος έθριάμβευε, νομίζων ότι διά της εύφύιας του έξουδετέρωνε τας παγίδας, τας όποιας τω έστηνεν ο όδηγός του. Η άπάθεια και η χαύνωσις εκείνη του Ιωβήνου τον έχαροποιεί, ως άπόδειξις ότι ο έπίβουλος και προδοτικός όδηγός είχε νικηθή και αποθαρρυνθή. Διά τοϋτο ο ταξειδιώτης δεν παρεπνείτο τώρα διά την τραχύτητα του δρόμου, διά τας αίωγίους άνηφόρους της άτραπου, ή όποια έχώρει εν τω μέσω βράχων ύψηλών και άποκρήμων. Μόνον έδω κ' εκεί ή φαλακρά πλευρά του προς τα δεξιά βουνοϋ έστολιζέτο από λωριδαγής πρασίνης. Χλόη και όλίγα δενδρύλια, με τους έαρινούς των στολισμούς, έφαινοντο ως ύπόμνησις της ώραιας φύσεως εις την άγριαν εκείνην κλεισώρειαν, άληθή έρημον, την όποιαν ούτε πτηνόν δεν έφαιδρυνε.

Ολίγον κατ' όλίγον ή κλεισώρια ηύρύνετο, και νέον αμφιθέατρον βουνοϋ, επίσης τραχέων, έπαρουσίασθη. Ο κύριος Ορδερίκος, αναλαβών μόνος την διεύθυνσιν της πορείας, δεν έδίστασεν. Ηξέυρεν ότι έπρεπε να βαδίξη πάντοτε κατά μήκος του προς τα δεξιά του τοι-

χώματος των βράχων, διά να φθάση εις λειμώνα καταπράσινον και άνθισκεπή, με τον όποιον συνώρευε δάσος πυκνόν

Έπι ώρας πολλας έπεριπάτησαν εις το βάθος της έρήμου κλεισώρειας, χωρίς νακούσουν ή να ίδουν άλλο σημεϊον ζωής, εκτός του κελαδήματος και της πτήσεως των πτηνών, του θροϋ των φυλλωμάτων, σειομένων από τα σκιότηματα των σκιούρων, και της ταλαίας, της άστραπιαίας έμφανίσεως ενός λαγωϋ, ο όποιος εκρύβη εις την λόχημν.

Οϋδέν ίχνος παρουσίας ανθρώπου είχε φανή, μέχρι της στιγμής κατ' ήν ο δεύτερος λογχοφόρος, ο όποιος εξετέλει χρέη άνιχνευτοϋ και από τινος ώρας δεν έφαινετο, έπαρουσίασθη αίφνης εις την καμπήν της άτραπου, διαγράφων μεγάλας καμπύλας εις τον άέρα με τον άριστέρον του βραχίονα.

Ο κύριος Ορδερίκος εκράτησε τον χαλινόν του ύποζυγίου του και όλη ή άκολουθία έσταμάτησεν επίσης, αναμένουσα να πλησιάση ο άνιχνευτής, ο όποιος εξεφώνησεν όλονέν κατι γερμανικά, ακατάληπτα διά πάντα άλλον, εκτός του συντρόφου του.

— Οϋλρίκε, είπεν ο κ. καθηγητής προς τον Έλβετόν, τον φέροντα τον Ιωβήνον· τί αναγγέλει ο Όθων με τας φωνάς και τας μεγάλας αυτών χειρονομίας;

— Αναγγέλει, Αιθύντα, κάποιαν πυρκαϊάν εις τον δρόμον μας, βέβαια! Δεν βλέπετε εκείνο το σύννεφον του καπνοϋ, που έσκέπασε τα δένδρα και τον ουρανόν;

Ο Όθων, πλησιάσας, έπεθεβαίωτε τους λόγους του συντρόφου του. Ολόκληρον χωρίον εκάιετο εις την στενήν κοιλάδα, εις την καμπήν της όδοϋ.

— Θα είνε ή Έρλη, μικρόν χωρίον κατοικούμενον από καμιά πενηνταριά ξυλοκόπους και άνθρακίς, είπεν ο κ. Ορδερίκος με άκραν άταραξίαν. Δεν πειράζει. Δεν θα περάσωμεν από εκει μέσα. Οθων, είδες κανένα δρόμο να αναβαίη εις το βουνόν, ίσια μ' ένα όροπέδιον, που έχει επάνω σπίτια;

— Γιά, μά είν χερ (μάλιστα, κύριε.)

— Έ, είνε ο δρόμος του μοναστηρίου. Έμπρός! Θα πολαύσωμεν το θέαμα της μεγάλης πυρκαϊάς, χωρίς να διατρέξωμεν τον κίνδυνον να ψηθώμεν.

Ο Όθων προηγήθη όλίγα βήματα της συνοδείας, ρίπτων βλέμματα δεξιά και άριστερά, τόσο εις τον δρόμον, όσον και εις το βουνόν, του όποιου πραγματικώς ή προς τα δεξιά κλιτύς έτελειονεν εις όροπέδιον, σκεπασμένον από οικοδομήματα φέροντα επάνω σταυρόν.

Μόλις εκάμψε διά δευτέραν φοράν την στροφήν του δρόμου, όπότεν έφαινετο όλη ή μικρά κοιλάς, ο λογχοφόρος έσταμάτησε πάλιν.

— Βλέπετε, μάχη παντοϋ! είπε χα-

μηλοφώνως προς τον κύριον Ορδερίκον, όταν έπλησίασε.

Τρώντι, αναμέσον του καπνοϋ των πέντε ή έξ πυρκαϊών, αι όπαται κατέστρεφον το μικρόν χωρίον, διεκρίνοντο συμπλέγματα μοχητών, ή μάλλον μονομάχων, — διότι δεν είνετο μάχη γενική, άλλ' οι αντίπαλοι ήγωνίζοντο ανά δύο, σώμα προς σώμα. Ο θόρυβος έμως δεν ήτο διά τοϋτο όλιγώτερος. Οι άνδρες εκείνοι εκραύγαζον και έβλασφημούον, εν φ' άντήλλασον όλονέν κτυπήματα πελέκειων, ράβδων, δοράτων ή ξιφών. Αι ματωδέεις χειρονομίαι των, αι κραυγαί των εις γλώσσαν ξένην εις τους ταξειδιώτας, αι λυσσαλέαι των συμπλοκαί, παρουσίαζον εικόνα τρόμου μέσα εις το πλαίσιον της πυρκαϊάς, το όποιον τους περιέβαλλε.

Ο κύριος Ορδερίκος τρέμων όλος, απέμεινε κατ' αρχάς άφωνος από την εκπληξίν του. Αλλ' ή συναισθησις του κινδύνου τον εκάμε να συνέλθη ταχέως.

— Θα προσθάσωμεν να αναβώμεν εις το βουνόν και να καταφύγωμεν εις το μοναστήρι; είπε. Βλέπω και άλλους ανθρώπους, που έπήραν τον ίδιο δρόμο. Θα είνε κάτοικοι της Έρλης χωρίς άλλο, και πηγαίον να ζητήσουν προστασίαν και βοήθειαν.

— Αιθύντα, άπεκρίθη ο Ουλρίκος, αυτοί δεν φαίνονται χωρικοί, δεν είνε ξυλοκόποι. Είνε κακοί άνθρωποι... τους γνωρίζω από τα ρουχά των... Πρέπει να είνε λησταί, κακούργοι. Αυτοί θα έβχλαν φωτιά 'στο χωριό, και τώρα φεύγουν να κάμουν άλλου τα ίδια.

— Και ως πόσοι είνε; ήρώτησεν ο καθηγητής, με φωνήν ήλλοιωμένην εκ του φόβου.

— Τουλάχιστον πενήντα! άπεκρίθη ο Ουλρίκος, και έννοώ όσους βλέπω. Ίσως διηρέθησαν διά να προσβάλουν από διάφορα μέρη το Μοναστήρι. ... γιατί εναντίον του τρέχουν ίσια σαν τους λύκους. Η Παναγία Δέσποινα να σώση τον δυστυχισμένον ήγούμενον και τους καλογέρους από τα χέρια των ληστών!

— Την έλευθερίαν, Αιθύντα! άνεκραξεν ο Ιωβήνος, ο όποιος, άφότου ο Ουλρίκος ήρχισε να όμιλῃ, εκινείτο εις το κάθισμά του δεξιά και άριστερά, προσπαθών να ίδη τί είνετο εκει πέρα, εις την πεδιάδα, την όποιαν τω απέκρυπτον τα εύρεά νάτα του Έλβετοϋ. Την έλευθερίαν μου διά να τρέξω να υπερασπισθώ με το σώμα μου τουλάχιστον τον Πάτερ-Μωγγήρον! να μου λύσετε αυτόν τον κόμβον από την μέσην μου, είδεμή, μα τον Θεόν, θα τον κόψω μόνος μου!

(Έπετα: συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Κατά το Γαλλικόν του S Blandy)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Άγαπητοί μου,

ΕΛΑ πρώτος εγώ να σας δώσω μίαν πολυ σπουδαίαν και πολυ ευχάριστον ειδήσιν: Τον έρχόμενον χειμώνα ή « Νέα Σκηνή » θα δώση και μερικας παραστάσεις άπογευματινας διά τα παιδιά!

Ηκούσατε ίσως διά την « Νεαν Σκηνή ». Είνε εν σωματεϊον αποτελούμενον από λογίους και φιλοτέχνους, και σκοποϋν την αναγέννησιν της δραματικής τέχνης εις την Ελλάδα. Η πρωτοβουλία της ιδρύσεως του όφειλεται εις τον κ. Κωνστ. Α. Χρηστομάνον. Μίαν ήμέραν, ο διαπρεπής οϋτος συγγραφεύς και ποιητής προσεκάλεσε μερικους συναδέλφους του εις το άρχαϊον θέατρον του Διονύσου, και διά θαυμασίου λόγου άνεκοίνωσεν εις αυτους τα σχέδιά του. Από της στιγμής εκείνης ιδρόθη ή « Νέα Σκηνή », ή όποια εκάμε κατ' αυτος την πρώτην της εμφάνισιν, με μίαν ώραιαν παράστασιν, δοθείσαν εις το Δημοτικόν Θεατρον προς τιμήν των Ρουμάνων. Αλλ' ή καθεαυτο πρώτη και έπίσημος εμφάνισις της « Νέας Σκηνής » θα γίνη άργότερα. Τον προσεχη Όκτώβριον, όταν θαρχίση σειρά παραστάσεων εις το ίδιον θέατρον, παραστάσεων εκλεκτών, έπιμελημένων, όσφ το δυνατόν τελείων. Διότι ή « Νέα Σκηνή » κατήρτισεν ήδη τον θιασόν της, όλφ από νέους ήθοποιους και έρασιτέχνας, — μηύστας ένομαζόμενους, — οι όποιοι μελετούν, γυμνάζονται όλονέν υπό την διεύθυνσιν και την οδηγίαν των Έταίρων του σωματεϊου, να εκμάθουν τα προς παράστασιν ώραϊα και όλως νέα έργα, έλληνικά και ξένα, τα όποια πρώτην φοράν θα ίδωμεν από έλληνικής σκηνής.

Έλπίζομεν, όλοι οι ενδιαφερόμενοι διά την τέχνην και αγαπώντες το θέατρον, ότι αι παραστάσεις αυται θα σημεϊώσουν ένα σταθμόν προόδου εις την παρ' ήμιν δραματικήν τέχνην. Θα είνε βέβαια ή αρχή της αναγεννήσεως, εις την όποιαν αποβλέπει ή « Νέα Σκηνή » και ή όποια θα γίνη με τον καιρόν. Θα διαφέρουν ούσιωδώς από τας παραστάσεις της παλαιάς ούτως είπειν σκηνής, από τας παραστάσεις τας όποιας μάς παρέσχον έως τώρα οι διάφοροι έλληνικοί θιασοι. Διότι και τα έργα θα είνε εκλεκτά, ύψηλά, ποιητικά, αληθώς ώραϊα, — και ο

τρόπος, με τον όποιον θα παρασταθούν, θα είνε άντάξιος αυτών. Θα λείψουν τα χονδροειδή και χυδαϊα εκείνα δράματα, τα όποια πληγώνουν την καλαισθησίαν των άνεπτυγμένων και των εκλεκτών· θα λείψουν αι άγρια φωναί και αι μανιώς χειρονομίαι και ο γελοϊος στόμφος των παλαιών ήθοποιών· θα λείψη ή άταραξία, ή πτωχεία και ή άσχημία της σκηνης. Αντι τούτων θα έχωμεν ώραιας σκηνογραφίας, πλούσιον ιματισμόν, καλαισθητόν διακόσμησην, ευγενείς κινήσεις, φυσικήν άπαγγελίαν, ώραιαν γλώσσαν και πρώτης τάξεως δραματικά έργα. Ούτως ή « Νέα Σκηνή » θα παραστήση τάριστουργήματα του άρχαϊου Έλληνικου θεάτρον, Αισχύλον, Σοφοκλέα, Ευριπίδην, Άριστοφάνην, — εν μεταφράσει και όχι εις την άρχαϊαν γλώσσαν, διά να μὴν έννοη ό θεατής λέξιν! — μερικα μεσαιωνικά έλληνικά έργα, και τα καλύτερα από τα νεότερα. Συγχρόνως θα σχοληθῃ με τους κλασσικούς του ξένου θεάτρον, Σαίξπηρ (θα παρασταθούν νέα, άγνωστα εις την Ελλάδα έργα του δαιμονίου ποιητοϋ), Ρακίναν, Κορνήλιον, Μολιέρον, Άλφιέρην κτλ. κτλ. χωρίς βέβαια να παραλείψη και τους νεωτέρους και τους νεωτάτους, από όλας τας φιλολογίας του κόσμου. Το δραματολόγιον της « Νέας Σκηνής » περιλαμβάνον εκατοντάδα δραμάτων και κωμωδιών, είνε ως βλέπετε, έξοχον.

Αλλ' ή « Νέα Σκηνή » δεν θα περιουσιθῃ μόνον εις αυτά. Αυτά είνε καλά διά τους μεγάλους, και ή « Νέα Σκηνή » συλλογίζεται και τους μικρους, συλλογίζεται και τα παιδιά. Διати να μη έχουν και αυτα το θεατρον των; Διати να μη ήμποροϋν να ίδουν τα κατάλληλα διά την ηλικίαν των έργα; Όπως σας είπα και άλλοτε, εις την Ευρώπην ύπάρχουν αποκλειστικώς θεατρα διά την Νεολαϊαν. Εις την Ελλάδα, όπου ή μέριμνα αυτη έλειψεν έως τώρα, τα παιδιά ή δεν πηγαίον εις το θεατρον διόλου, ή εταν πηγαίον, βλέπουν και ακούουν πράγματα, τα όποια δεν είνε διά την ηλικίαν των. Την έλλειψιν ταύτην έσκέφθη να αναπληρωη ή « Νέα Σκηνή » και άπεφάσισε να δώση και σειράν άπογευματινων παραστάσεων με έργα αποκλειστικώς κατάλληλα διά παιδιά. Τί ευτυχία διά τους μικρους αθηναίους φίλους μας, και πόσον χαίρω που τοις δίδω την ειδήσιν πρώτος! Μάλιστα! τον χειμώνα θα πηγαίον με τους γονεις των εις το Δημοτικόν Θεατρον — τάπογεύματα των έορτών, — και θα βλέπουν τα ώραιότερα και φανταστικότερα πράγματα! Αφ' οϋ και ο « Παπουτσιμένος Γάτος » το ώραιον εκείνο παραμϋθι δραματοποιημένον φιγουράρει εις το πρόγραμμα της Νέας Σκηνής, φαντασθήτε πλέον! Αλλά το

καλλίτερον και εκπληκτικώτατον είνε, ότι από τα πρώτα έργα θα παιχθῃ και ο θαυμάσιος εκείνος « Μικρός Λόρδος » το συγκινητικώτατον δράμα, το εξηγημένον από το όμώνυμον μυθιστόρημα, το όποιον έδημοσίευσεν άλλοτε ή Διαπλασις! Και μόνον αυτό το άριστούργημα δεν άρκεί να κινήση το ενδιαφέρον σας και να σας κάμη να μη βλέπετε την Έραν τότε ναρχίσουν αι παραστάσεις της Νέας Σκηνής; Σας άναγγέλλω λοιπόν, ότι, κατ' έντολήν της « Νέας Σκηνής » μεταφράζω τώρα τον « Μικρόν Λόρδον ».

Ποίος θα μάς το έλεγεν, όταν τον περασμένον Ιούνιον σας έγραφα διά τα παιδικά Θεατρα, και παρεπνοούμην ότι δεν έχομεν τοιαυτα εις την Ελλάδα, και ηύχόμεν να εύρίσκετο κανεις διά να αναπληρωη αυτην την έλλειψιν, ποίος θα μάς το έλεγεν ότι τόσο γρήγορα ή ευχή θα έπραγματοποιείτο! Αλλά, καθώς λέγει και ή παροιμία: « Καλομελέτα κ' έρχεται. »

Σας άσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΙΚΟΥ

Μία φορά κ' έναν καιρό ήτο μία οικογένεια καλών ανθρώπων, τους όποιους όλοι έσέβοντο και μερικοί αγαποϋσαν: ο άνδρας ώνομάζετο Λογάριασμος, ή γυναϊκά του Αριθμητική.

Έκαμαν πολλά παιδιά, όπως εις τα παραμϋθια, — άλλ' αυτό δεν είνε παραμϋθι.

Το μεγαλύτερο παιδί, — δηλαδή το πρωτότοκον, — ώνομάζετο Έν.

1. — Ήτο ευμορφον παιδί, καλογινομένο, ίσιο σαν κυπαρισσία.

2. — Το άκόλουθον Δύο, είχε κεφαλί πολύ μεγάλη.

3. — Το Τρία ήταν καμπουράκος.

4. — Το Τέσσαρα έμοιαζε με τρίγωνον.

5. Το Πέντε είχε μεγάλους γοφούς, αλλά και μία μεσοϋλα δακτυλίδι.

6. — Το Έξ έφορούσε κρινολίνον.

7. Το Έπτα ήτο κορδωμένον, λές και είχε καταπιη το σκουπόξυλο.

8. — Το Όκτώ είχε μεγάλο κεφάλι επάνω σε σώμα όλοστρόγγυλο.

9. — Το Έννεα είχε ένα ποδάρι.

Ήσαν όμως καλά παιδιά, έπιμελη, φιλόπονα, και ή αξία των, από το ένα στο άλλο, όλονέν έμαζάλωνε.

Το Δύο δηλαδή αξίζει διπλά από τον πρωτότοκον αδελφόν του.

Το Τρία ακόμη παραπάνω. Το Τέσσαρα αξίζει διπλά από τον δευτερότοκον, και ούτω καθεξής.

Ο πατέρας και ή μητέρα ένόμιζαν ότι δεν θα κάμουν άλλα παιδιά, όταν

Ξεφανα ήλθεν εις τόν κόσμον και δέκατον παιδί, δλοστρόγγυλον σαν τὸ φεγγάρι. Τὸ ὠνόμασαν Μ η δ εν ι κ ὸ ν.

— Ἐγινε δεκτὸν με ἀνοικτὰς ἀγκάλας και Ὁ λο γ α ρ ι α σ μ ὸ ς, ὁ ὁποῖος ἐλογάριαζε νὰ κάμη περιουσίαν με τὴν βοήθειαν τῶν παιδιῶν του, ἦτο κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του, δταν ἀρχισε νὰ παρατηρῆ, ὅτι τὸ Μ η δ εν ι κ ὸ ν του διέφερε πολὺ ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ. Τὸ μικρὸν δὲν εἶχε καμμίαν πρωτοβουλίαν, με ἄλλους λόγους ποτὲ δὲν ἐπεχειροῦσε τίποτε μόνου του.

Ἡμέρες ὀλόκληρες ἔμεναν ἀργόν, με σταυρωμένα χέρια, ἐν ᾧ, ἂν τὸ Ἐ ν και τὸ Π έ ν τ ε, παραδείγματος χάριν, ἐβαρύνοντο νὰ ἐργάζωνται χωριστὰ και ἐνώνοντο εἰς τὸ ἴδιον ἔργον, ἐκαμναν ἔτσι δουλειὰ γιὰ 15!

Τότε ἡ ἀγαθὴ Ἀ ρ ι θ μ η τ ι κ ῆ παρεκάλεσε τὰ παιδιὰ της νὰναλάβουν τὸ Μ η δ εν ι κ ὸ ν, καθένα με τὴν σειράν του, και νὰ ἐργάζωνται μαζί, με τὴν ἐλπίδα ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον

θὰ ἤσθάντο ἐπὶ τέλους και ὁ μικρὸς τὴν ὀρεξίν τῆς ἐργασίας.

Πραγματικῶς, τὸ Μ η δ εν ι κ ὸ ν, τὸ ὁποῖον, ἄμα τὸ ἐβαλαν ἐμπρός ἦτο ἐμπόδιον και φόρτωμα, ἐγίνετο παιδί χρησιμώτατον ἄμα ἀκολουθοῦσε κανένα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του.

Τί συνέβη τότε; Κάθε παιδί το ἤθελε μαζί του, διότι ἀξίζει δέκα φορές περισσότερο ὅταν εἶχεν εἰς τὸ πλευρόν του τὸ Μ η δ εν ι κ ὸ ν!

Τὰ παιδιὰ τοῦ Λ ο γ α ρ ι α σ μ ὸ υ και τῆς Ἀ ρ ι θ μ η τ ι κ ῆς ἐπρωτεύσαν τὸσον πολὺ εἰς τὸν κόσμον, ὥστε σήμερον εἶνε ὑποκείμενα γνωστότατα. Ἀλλὰ και τὸ Μ η δ εν ι κ ὸ ν μαζί των ἐκτιμᾶται πολὺ. Εἰς τὸν δρόμον του μάλιστα ἀπήγγησε και ἓνα πρόσωπον, ὀνομαζόμενον Κ έ μ μ α, τὸ ὁποῖον τοῦ κάνει κάποτε ἱστορίες. Ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ κόμματος θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ ἄλλην φοράν, ἂν μάθω ὅτι σᾶς διεσκέδα-σεν ἡ σημερινὴ.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Σ'

Ἄμα ἐχόρτασε καλά, ἡ Μαρουλιώ εἶπε.

— Ἐγὼ εἶμαι κουρασμένη· θέλω νὰ γυρίσω και νὰ κοιμηθῶ 'στὸ μαρουλί μου.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀπεκρίθη ὁ Λαχανάκης. Θέλω νὰ ἐμβῶ και νὰ κοιμηθῶ 'στὸ λάχανό μου.

Τότε ἔφυγαν και οἱ δύο ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἦταν ἡ φράουλες και ἐγύρισαν εἰς τὰ σπιτάκια των. Τὸ ἀγορσκι ἀνέβη εἰς τὸ λάχανό του, ἀφ' οὗ ἐκαληνύκτισε τὸ κοριτσάκι τοῦ μαρουλιοῦ. — Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Μαρουλιώ, ἐξέχασα νὰ σου πῶ εὐχαριστῶ γιὰ τὲς ὠραῖες φράουλες.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Λαχανάκης, μοῦ το λές αὔριο, γιατί τώρα νυστάζεις. Καληνύκτα. — Καληνύκτα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια.)

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΕΥΧΙΑΙ

Ἡ Παυλίνα Κερμῶρ ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κακοκαιρίαν. Ἡ κατάστασις της δὲν ἐβελλιοῦτο ποσῶς. Ὁ πυρετὸς ἐπέμενε και ἤρξανε μάλιστα, μεθ' ὅλας τὰς ἀκαταπαύστους φροντίδας και περιποιήσεις.

Οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ πλάτος ἠλαττώθη εἰς διακόσια μέτρα, δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὰ πλοιαρία νὰ ὑπερβούν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν νῆσον Γιάναν, τὴν τελευταίαν τὴν ὁποίαν θὰ συνήντων ἀναπλέοντα. Τὴν ἐπαύριον, 21 Ὀκτωβρίου, ἐν στενὸν μεταξύ βράχων ὑψηλῶν, κατὰ τὸ σύνθηες, παρουσιάσεν ἀρκετὰς δυσκολίας, και τὸ ἐσπέρας, ἡ Μ ο ρ ι σ κ η και ἡ Γ α λ λ ι ν έ τ τ α, ὀθουμένοι ὑπὸ τῆς αὔρας, ἐφθασαν και ἐστάθησαν ἀπέναντι τοῦ ρίου Παδάμου.

Ὁ πυρετὸς, ὁ ὁποῖος ὑπενόμευεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν νεανίδα, δὲν εἶχεν ὑποχωρήσει. Ἡ Παυλίνα κατεβάλλετο ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον, και ἡ ἀδυναμία της δὲν τῆ ἐπέτρεπε πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ὑπόστεγον.

Τότε ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἤσθάνθη βαρυτάτας τύψεις, διότι συγκατετέθη εἰς τὸ ταξείδιον. . . Δι' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔπαιται ἐκείνος. . . Καὶ τώρα τί νὰ κάμη; . . Πῶς νὰ πολεμήσῃ και νὰ καταικήσῃ τὸν πυρετόν;

Και ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ὅτι ἡ Μ ο ρ ι σ κ η κατεῖχε φάρμακον δραστήριον, δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω; . . Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, τὰ πλοιαρία, παρασυρόμενα ὑπὸ τῶν ρεύματος, θὰ εὑρίσκοντο εἰς Ἅγιον Φερνάνδον.

Ἡ Παυλίνα Κερμῶρ ἤκουσε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην συζητοῦντα περὶ τούτου με τὸν Ἰακώβον Ἑλλῶν, και διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς διεμαρτυρήθη:

— Ὅχι. . . ὄχι. . . νὰ μὴ γυρίσωμεν εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον. . . Θὰ ὑπάγω εἰς τὴ Σάντα-Ζουάνα. . . Θὰ προχωρήσω ὥς που νὰ εὑρω τὸν πατέρα μου. . . Στὴ Σάντα-Ζουάνα. . . Στὴ Σάντα-Ζουάνα. . . Καὶ ἐπανέπεσε, σχεδὸν ἀναίσθητος, μετὰ τὴν υπερτάτην αὐτὴν προσπάθειαν.

Ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμη. Νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ; ἀλλὰ δὲν ἐκινδύνευε νὰ χειροτερεύσῃ ἡ κατάστασις τῆς νεανίδος, ἂν ἔβλεπε τὰ πλοιαρία νὰ ἐπιστρέφουν. . . Δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξείδιον μέχρι τῆς Σάντα-Ζουάνας, ἐπου τὰ μέσα τῆς θεραπείας θὰ ἦσαν ἐπίσης ἀσφαλῆ, ὅσον και εἰς Ἅγιον Φερνάνδον; . .

Καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὡς ἱατρός:

πλέον, εὑρίσκετο εἰς δεινὴν ἀμνηγίαν. Ἡ θεϊκὴ κινήση, τῆς ὁποίας ἀφθονον προμήθειαν εἶχε τὸ φαρμακεῖόν του, δὲν κατῴρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ τὸν πυρετόν, μολοντὶ τὴν παρέσχεον εἰς μεγάλας δόσεις. Καὶ δταν ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς, δταν ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν τὸν ἐπολιόρησαν με τὰς ἐρωτήσεις των, τὰς παρακλήσεις των, ὁ Πατέρν ἀπεκρίνετο:

— Δυστυχῶς ἡ κινήση δὲν φέρει κανὲν ἀποτέλεσμα! . . Ἰσως χριάζεται νὰ προστρέξῃ κανεὶς εἰς χόρτα. . . εἰς φλοιούς δένδρων. . . Πρέπει νὰ εὑρίσκωνται και ἐδῶ. . . Ἀλλὰ ποῖος νὰ μας τὰ υποδείξῃ, πῶς νὰ τὰ προμηθευθῶμεν;

Ὁ Βαλδέξ και ὁ Πάρσαλ, ἐρωτηθέντες περὶ τούτου ἐπεβιβαίωσαν τοὺς λόγους τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν. Εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον μεταχειρίζονται κοινῶς ἰαίτερα, εἰδικὰ φάρμακα ἐναντίον τῶν ἐλαδων πυρετῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἰθὺγενεῖς και ξένοι ὑποφέρουν τὸσον κατὰ τὴν θερινὴν ἐποχὴν.

— Συχνότερα, εἶπεν ὁ Βαλδέξ, μεταχειρίζονται φλούδας κιγγόρας και πρὸ πάντων καλοραδίτου.

— Γνωρίζετε αὐτὰ τὰ φυτὰ; ἠρώτησεν ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ. Αὐτὰ τὰ γνωρίζουν οἱ ἰλάνεροι. Ἡμεῖς οἱ ναῦται τί ξεβύρομεν;

Τὸ ἐγνώριζε και ὁ Γερμανὸς Πατέρν ὅτι τὸ καλοραδίτον εἶνε σωτήριον φάρμακον ἐν περιπτώσει τοιούτου πυρετοῦ, οὐδαμῖα δὲ ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἀσθενὴς θὰ ἐθεραπεύετο, ἂν ἤμπορούσε νὰ ἔχῃ ἐκ τοῦ φλοιοῦ ἐκείνου. Δυστυχῶς ὁ Πατέρν, ἂν και βοτανικὸς, δὲν εἶχεν εἰς τὴν συλλογὴν του τὸ πολῦτιμον δενδρόλιον!

Ἐν τούτοις, πρὸ τῆς ἐπιμόνου θελήσεως τῆς Παυλίνας Κερμῶρ, οἱ σύντροφοὶ της ἀπεφάσιον νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξείδιον ἀνευ ἀναβολῆς. Τὸ πολῦτιμον φάρμακον θὰ το ἐπρομηθεύοντο βεβαίως εἰς τὴν Σάντα-Ζουάνα. Ἀλλὰ πόσον καιρὸν ἐχρειάζοντο τὰ πλοιαρία, διὰ νὰ διανύσουν τὰ διακόσια χιλιόμετρα, τὰ ὁποῖα τὰ ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν Σταθμόν;

Ὁ πλοῦς ἐπανελήθη τὴν ἐπομένην αὐγὴν. Καιρὸς θελλώδης, με ἀστραπάς, με βροντὰς, ἀλλ' ἀνεμος οὐριος, τοῦ ὁποῖου οἱ κυβερνήται δὲν ἐννοοῦσαν νὰ γάσουν οὔτε μίαν πνοήν. Διότι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι συνεμερίζοντο τὴν λύπην τῶν ἐπιβατῶν. Ἀγαποῦσαν τὸ παιδίαν και ἐλυποῦντο νὰ το βλέπουν ἀρρωστον, μαραμμένο. . . Ὁ μόνος ὁ ὁποῖος ἐδείκνυε κάποιαν ἀδιαφορίαν, ἦτο ὁ Ἰσπανὸς Ζορρές. Τὰ βλέμματά του δὲν ἔπαυον ἐξερευνῶντα τὰς παιδιᾶς, δεξιᾶ τοῦ ποταμοῦ. Ἐστέκετο ὡς πιπιτοπλεῖστον εἰς τὴν ἄκρην τῆς Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς, ἐν ᾧ οἱ σύντροφοὶ του ἐκοιμῶντο παρά τὴν βάσιν τοῦ ἰστοῦ. Μίαν ἢ δύο φορές ὁ

Βαλδέξ τὸ παρετήρησε, ἀφεύκτως δὲ ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν θὰ ἐθεώρει ὑποπτον τὴν διαγωγὴν τοῦ Ἰσπανοῦ, ἂν εἶχε καιρὸν νὰ τὴν προσέξῃ. Ἀλλ' ὁ νοῦς του ἦτο ἄλλου, και δταν τὰ πλοιαρία ἔπλεον ὀμοῦ ὁ νέος ἐκάθητο ὄρας μακρὰς παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ὑποστεγοῦ, κυττάζων τὴν Παυλίαν, ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ μειδιάσῃ, ὡσεὶ διὰ νὰ τον εὐχαριστήσῃ διὰ τὰς φροντίδας του.

Τὸ ρίον Παδάμον παρέχει εἰς τὸν Ὀρενόκον μεγάλην ποσότητα διαυγοῦς ὕδατος διὰ στομίου πλατυτέρου και ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ποταμόν! Ἴδου ἀκόμη εἰς παραπόταμος, ὁ ὁποῖος θὰ ἔφερε εἰς δυσκόλον θέσιν τοὺς ὀπαδοῦς τοῦ Γουαβιάρη και τοῦ Ἀταδάπου!

Ἐδῶθεν τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόκου ἐξεδηλοῦτο με κάποιαν ταχύτητα, χωροῦν μεταξύ ὀχθῶν ἀποκρημνῶν, ἀνωθεν τῶν ὁποίων ἐξετείνοντο δάση πυκνά.

Τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑπῆρξε κακὸν διὰ τὴν ἀσθενή, ἐξ αἰτίας προσβολῆς πυρετοῦ ὀξυτάτης. Ἄν ὁ Γερμανὸς Πατέρν δὲν κατῴρθωνε νὰ προμηθευθῇ τὸ μόνον δραστήριον φάρμακον, κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ζωὴν τῆς Παυλίνας. . .

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὴν λύπην τῶν συνεπιβατῶν! . . Ἡ ἀπόγνωσις τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃς ἦτο τὸσον μεγάλη ὥστε ἐκινδύνευε νὰ τρελλαθῇ. . . Οἱ ἄνδρες τῆς Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς τὸν παρηκολούθουν διαρκῶς, φοβούμενοι μήπως, ἐν τῇ παραφορᾷ του, πέσῃ εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν, πλησίον τῆς Παυλίνας, παρηκολούθει μετ' ἀγωνίας ὅλα της τὰ κινήματα, ὅλους της τοὺς λόγους. Πῶς θὰ τὴν ἔσωζε; . . Τί ἤμπορούσε νὰ κάμη αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ και τὴν ζωὴν του; . .

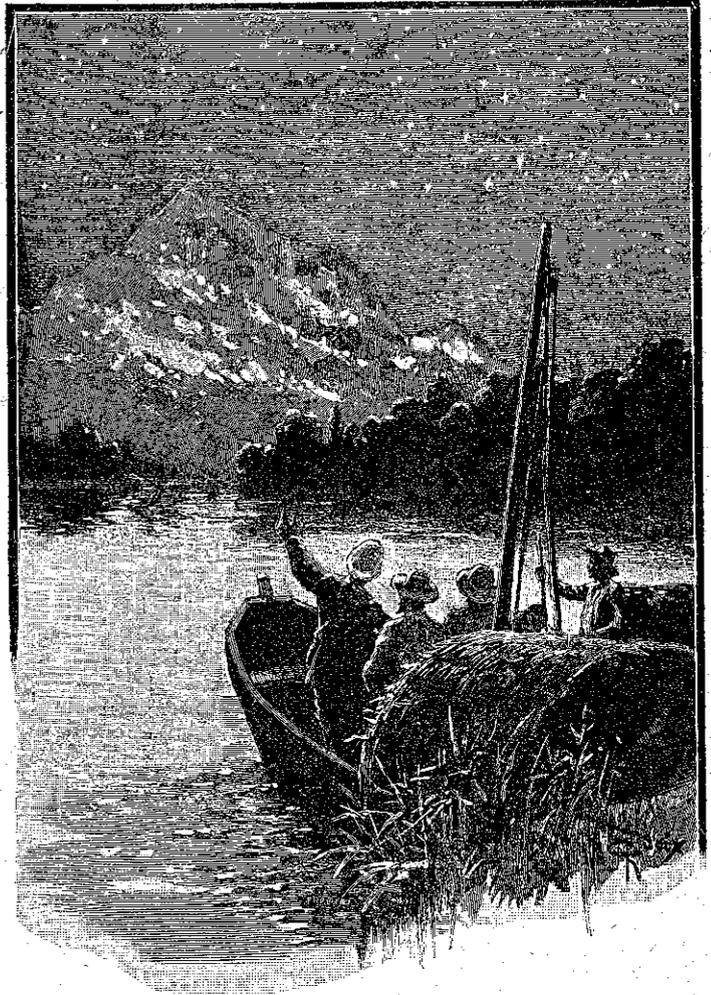
Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ

τιστῇ εἰς τὴν θέλησιν τῆς νεανίδος και νὰ δώσῃ διαταγὴν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Ἅγιον Φερνάνδον. Ἀλλὰ πῶς νὰ το κάμη, ἀφ' οὗ ὁσάκις ἀνένηφεν ἀπὸ τὸν λήθαργόν της, ἡ νεανὴς ἠρώτα με ἀγωνιώδη φωνήν:

— Κύριε Ἑλλῶν. . . πηγαίνωμεν καλά; . . ἐξακολουθοῦμεν νὰ πηγαίνωμεν ἐμπρός; . .

— Ναι. . . Παυλίνα. . . ναι. . . ἀπεκρίνετο ὁ νέος.

— Συλλογιζομαι αἰωνίως τὸν δυστυ

«Φλόγες ἐχόρευον ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βουνοῦ» (Σελ. 294, στ. 6'.)

χῆ μου πατέρα. . . Εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι τὸν ἤβραμεν. . . Καὶ σὰς εὐχαριστοῦσε γιὰ ὅ,τι ἐκάματε δι' ἐμὲ και δι' ἐκεῖνον. . .

Ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ κρῦψῃ τὰ δάκρυά του. Ναι, ἐκλαιγε, συλλογιζόμενος πόσον ἦτο ἀνίσχυρος ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδεινῶτο, ἐκλαιγε πρὸ τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς. . .

Τὸ ἐσπέρας, τὰ πλοιαρία ἐστάθμευσαν παρὰ τὴν Πέδρα Μαπάγια, ὁπόθεν ἀπέπλευσαν λίαν πρῶν.

Ἐπειδὴ τὰ ὕδατα ἦσαν πολὺ ρηχὰ,

ἐκινδύνευσαν ἐπανειλημμένως νὰ καὶ ἡ σ ο υ ν εἰς τὸν ἀμυδρὴν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ.

Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός, καὶ το μετὰ χειρὶζόμεθα συχνὰ διὰ τοῦς πυρετούς.

Τὸ ἀπόγευμα νέος παροξυσμός, ἀκόμη ἰσχυρότερος, ἐνέβαλεν εἰς μέγαν κίνδυνον τὴν ἀσθενή.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντηλλάχθησαν εἰς ἰνδικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἕλληὼν δὲν ἐνόει.

Ἡ κινήτη δὲν ἔφερε πλέον κανέν ἀποτελεσμα.

Ὁ ἀρχηγὸς ἤρκεσθη νάνασθαι ἀπὸ ἓνα κάλαθον μερικὰ τεμάχια ξύλου ἰνώδους,

Καὶ νὰ μὴν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ κάμη τίποτε ἰστέναξ.

Τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὴν τρίτην ὥραν, ἔπεσε βροχὴ ραγδαίως, ἡ ὁποία ἐδρόστισεν ὀλίγον τὴν φλογερὰν ἀτμόσφαιραν.

Ἐπί τὴν τετάρτην ὥραν, τὸ βουνὸν Γιαννάμ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος εἶνε σημαντικόν, ἐπεφάνη ἀριστερόθεν.

Ὁ Ἰνδὸς ἐπέστησε τὸ φλυζάνι εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεάνιδος.

Ὁ Ἰνδὸς ἐπέστησε τὸ φλυζάνι εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεάνιδος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνεμὸς εἶχε κοπάσῃ τελείως, ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδὲξ ἐστάθμευσαν πλησίον χωριδίου,

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ «Διάπλασις» εἶνε διὰ τοὺς νέους, δὲν εἶν' ἔτσι, Νεράιδα τῶν Σπεσιῶν ;

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς παραπονεῖται δι' ἐγγραφὴν εἰς τὴν φίλον τοῦ καὶ δὲν τοῦ ἀπήτησε.

Ὁ μικρὸς Τοτὸς ἀκούει νὰ διηγούνται, δι' εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, ὅταν παγώσουν,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ἤξευρα ὅτι ἦσαν ἀσθενεὶς δύο μῆνας, Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν,

Ἄν με τιμῆ τὸ σπίτι μου τιμαί με ἡ γειτονία μου. Κι' ἂν με τιμῆ ἡ γειτονία τιμαί με ὁ κόσμος ὅλος.

Κακοζυμῶτρα ζύμωσε κι' ὁ φούρνος τῆς τα χάλασε. Καλοζυμῶτρα ζύμωσε κι' ὁ φούρνος τῆς τα ἐφτιαξε.

Δὲν ἔσκηπτόμην ἄλλο, παρὰ πότε νὰ μεγαλώσω καὶ νὰ γίνω κ' ἐγὼ φίλη σου.

Καὶ ὁμως, Δευκὴ Ἀκακία, ἡ περιγραφή τῆς ἐξοχῆς ἤτο ἀριστοτέτης, ἂν θέλης δὲ νὰ συνειδηθῆς ἀκόμη περισσότερον,

Ὁ αἰδεσιμώτατος Albert Bonus, συνδρομητῆς μου εἰς τὸ Alphington τῆς Ἀγγλίας, μοῦ γράφει διὰ τὸ ἀνέκδοτον περὶ τοῦ Πάπα,

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὴν ἤβελον ὀνομάσῃ ἐκείνον ἢ ἐκείνην ποῦ θὲ τον ἐνέγραψε.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Χιονοσκεπῆ Ἀίθρη καὶ Ζοφερὸν Νέφος, καὶ συνιστᾷ εἰς μὲν τὴν πρῶτην νὰ φωτογραφηθῆ μὲ τὰ γυαλιὰ τῆς,

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Ὁσὲν ὁ Γερμανὸς Πατέρων ἔσπερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Ἰάκωβον Ἕλλῶν, ὁ ὁποῖος ἤρνετο νὰ πομακρυνοθῆ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός καί εἶνε προσκληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, πρὸς τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23ος. — Ἀριθ. 39

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)
ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΥΧΙΑΙ

Οἱ ναῦται εἶχον διαταχθῆ νάποτιθα- σθοῦν, διὰ γὰ μὴ γίνεται θόρυβος ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου. Ἄν ἡ Παυλίνα ἤθελεν ἀποκοιμηθῆ, ἦτο ἀνάγκη νὰ μὴ διαταράξη τίποτε τὸν ὕπνον της.

Ὁ λογίας Μαρσίλλης εἶχεν εἰ- δεποιηθῆ περὶ δλων. Ἐγνώριζεν ὅτι εἶχεν εὐρεθῆ τὸ ἀντιπυρετικόν φάρμακον καὶ ὅτι εἶχε δοθῆ πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν Παυλίαν. Ἀφῆκεν ὅθεν τὴν Μορρίσκη, ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ὄχτης καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν Γαλλινέτταν...

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν τῷ ἔνευσε νὰ μὴ προχωρήσῃ. Ὁ δυστυχὴς ἀνθρωπος ὑπέκουσε καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἕνα βράχον, θρηγῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν, εἰν δὲν ἐπὶ ἤρχετο νέος παροξυσμὸς, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι τὸ καλοραδίτον εἶχεν ἐνεργήσῃ. Ἐντὸς δύο ὥρων θὰ ἐγνώριζαν ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς, καὶ ἴσως μάλιστα βεβαίως, ὅτι ἡ νεῆνις θὰ ἐσώζετο.

Με ποίαν ἀνέκφραστον ἀγωνίαν περιμένον ὄλοι!... Ἡκροάζοντο μήπως ἤθελε διαφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Παυλίνας στεναγμὸς... μήπως ἤθελε φωνάξῃ... Ὅχι, δὲν ἐπρόφρασε λέξιν...

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐπληγά- σεν εἰς τὸ ὑπὸστεινον...

Ἡ Παυλίνα ἐκοιμάτο, ἐκοιμάτο χωρὶς τὴν παραμικρὰν στενοχωρίαν, ἐν ἄκρῳ γαλήνῃ...

— Ἐσώθη... ἐσώθη!... ἐπιθύρτισεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν.

— Τὸ ἐλπίζω... τὸ πιστεύω... Ἐ, ἀξίζει ὁ, τι πῆξ αὐτὸ τὸ καλοραδίτο!... Μόνον ποῦ εἶνε σπᾶ- νων.

νὰ τὰ φαρμακεία εἰς τὸν Ἄνω Ὀρενόνον!... Παρῆλθεν ἡ ὥρα καὶ ἡ προσβολὴ δὲν ἐπαρῆλθε. Δὲν θὰ ἐπαρῆρχετο πλέον! Καὶ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ Παυλίνα ἐξύπνησεν, ἤμπόρεσε νὰ ψυθυρίσῃ, — ὄχι ἄνευ λόγου αὐτὴν τὴν φοράν, — τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν: — Εἶμαι καλλίτερα... ναι... αἰ-

σθάνομαι ὅτι εἶμαι πολὺ καλλίτερα... Ἐπειτα, ὅταν ὁ λογίας Μαρσίλλης, ὁ ὅποιος ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γαλλινέτταν, εὐρέθη πλησίον της: — Πᾶμε καλλίτερα... θεῖέ μου!... τῷ εἶπε μειδιῶσα, ἐν ᾧ ἐσπόγγιζε μὲ τὸ χεῖρ της τρυφερότατα τὰ δάκρυα τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου.

Ἡγούρνησαν παρὰ τὸ πλευρόν της ὄλην τὴν νύκτα, καὶ ἄλλα ἀφεψήματα τοῦ θαυματουργοῦ αὐτοῦ φλοιοῦ τῇ ἐδόθησαν. Ἐκοιμήθη ἡσυχῶς, καὶ τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἐξύπνησε, κανεὶς δὲν ἀμφεβάλλε πλέον περὶ τῆς σωτηρίας της. Ὅποιαν χάραν ἡσθάνθησαν οἱ ἐπιβάται, ὅποιαν χάραν ἐπίσης καὶ τὰ πληρώματα τῶν δύο πλοιαρίων!

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Μακάβα, μεθ' ὅλας τὰς εὐγενεῖς ἀρνήσεις, ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ ἐκλέξῃ διὰ τὴν οἰκογένειάν του, ὅτι τῷ ἤρσεν ἀπὸ τὸ φορτίον τῆς Μορρίσκη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ καλὸς ἀνθρωπος ἐράνη ὀλιγαρχικῆς. Μερικαὶ μάχαιραι, εἰς μικρὸν πέλεκυς, ὀλίγον ὑφάσμα, καθρεπτάκια καὶ ὀλίγα σιγάρα ἐπλήρωσαν τὸ πολυτίμον καλοραδίτον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νάναχωρή- σουν, παρετήρησαν ὅτι ὁ Ζορρές δὲν εὐρίσκατο ἐντὸς τῆς Γαλλινέττας, καὶ βεβαίως θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν

Καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἕνα βράχον, θρηγῶν. (Σελ. 309, σ.ηλ. α'.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τῷ ὅποιον δὲν γὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν εἰς διαγωνισμοῖς, ποιεῖται ἐν τῷ Ἰσχυρίῳ μὲ εἰς φακίλους, ἂν ἔσαστε περιεῖχε 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

403. Αεξίγριφος.
Κάποια χώρα μυθική
Καὶ νηῖς Ἑλληνική.
Κάμουν βασιλῆ παλῆρον,
ἀλκαῖον κ' ἐξάκουστον.
Ἐστὴν δὲ τῷ Ἡλία Κ. Παπαδῆμου.

404. Συλλαβόγριφος.
Ἐνας υἱὸς τοῦ Γ' ὡς μαζὶ μ' ἕνα Θεόν,
Συμφώνησαν νὰ κέμουν... καὶ γῆν καὶ οὐρανόν.
Ἐστὴν δὲ τῷ Κατάλη δὲ τοῦ Λέγιου.

405. Ἀναγραμματισμός.
Θάλασσαν φυτὸν
Εἶμαι, ὡς ἔχω μένον.
Καὶ πλάσμι ἀσθενικόν,
Ἀναγραμματισμένον.
Ἐστὴν δὲ τῷ Ναυσοχοδοῦτορος.

406. Ρόμβος.
Τὸ πρῶτον, ἔχει ἡ Μῆλος, ὡς καὶ τὸ τελικόν,
Καὶ σύνδεσμος τὸ ἄλλο ἐκ τῶν συμπλεκτικῶν.
Τὸ τρίτον μου ἱστορία τερπνὴ, φανταστικὴ.
Τὸ τέταρτον βαδίζον σκονάττει ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
Κατάστασις τὸ πέμπτον ἐκ τῶν ὀχληροτάτων.
Καὶ κτηνικὸν τὸ ἕκτον ἐκ τῶν εὐχρηστοτάτων.
Ἐστὴν δὲ τῷ Ἑλληνοῦ Ἀστέρος.

407. Κυβόλεθρον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.
1.— Δι' ἐρινθίης πτηνῆς εἰσι κατοικίδια.
2.— Τῆς Ἑλλάδος ὁ οὐρανὸς σφμίζεται.
3.— Τὸν λέοντα στολίζει ἡ χαίτη λαμπρῶς.
4.— Ὁ ἦρος Ἡρακλῆς μεγάλους ἄλλους ἐπέλεσε.
Ἐστὴν δὲ τῷ Ἰσχυρίῳ.

408. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Θεὸς — Μέλος = Γράμμα + Ἀστερισμὸς — Ἐπιφώνημα = Ἀκρωτήριον.
Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος μουσικός.
Ἐστὴν δὲ τῷ Ζορρές Νέρον.

409— 410 Μεταμορφώσεις.
1.— Ὁ Ἄβρος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάρις.
2.— Ὁ Μῶμος διὰ 10 μεταμ. νὰ γίνῃ Ἄμμων.
Ἐστὴν δὲ τῷ Καννακίῳ.

411. Ἀκροστοχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.
Νάναγραμματοσθῶν αἱ κατωτέρω λέξεις οὕτως, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νέων λέξεων, κατὰ σειρὰν, νάποτελέσουν τὸνομα ζῴου:
Κίνα, σικιά, πείρα, ὄμβρος, κόρος, Ἄγις.
Ἐστὴν δὲ τῷ Τριπολίτῳ.

412. Ἑλλισοσύμφωνον.
η - ει - ε - ια - α - αω - αα - ο - αω - ια - η - ει

413. Ἰνδικὸς Γρίφος.
T7 (ῥῆμα) — Ψ3 (ἀφρημένον) — μ8 (συσταστικόν).
Ἐστὴν δὲ τῷ Ἰνοῦ.

τῆς Πενθοῦσαν Καρδίαν, Χρυσὴν Ἀρθοδέμην καὶ Φαίδιμην — ὁ Βασίλειος τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Ἀνοξιάτικην Βροδοῦσαν, Προκυμαίαν Σμύρνης καὶ Λιβαῖον Πέλαγος — ἡ Μαρίδα τοῦ Ἐυρίπου μετὰ τὴν Πενθοῦσαν Καρδίαν, Χρυσὴν Ἀρθοδέμην καὶ Ἐπερήφανην Ἑλλη- νίδα — ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὸν Ἰσπότην τῆς Οὐμῆλης, Δικηγέρονος τῆς Νεολαίας καὶ Σκῶν τῶν Ἀθηναίων — ἡ Τυρολαυίνα μετὰ τὴν Ἀῦραν τῆς Κερκύρας καὶ Σανθὴν Ναυτοπού- λαν — ἡ Μόνοπις μετὰ τὴν Ἐπερήφανην Ἑλλη- νίδα, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν καὶ Μελαγχροσι- νην Ἑλληνοίδα (ἂν θέλωι μετὰ τὸ ὄνομα τῶν) — τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὴν Ἀντιγόνην, Βα- σιλέα τῆς Σπάρτης καὶ Φουγάρο τῆς Ἑυε- ρίας — ἡ Σαδὴν τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν Ὀνει- ροπόλον Ψυχὴν, Νουσταλγὸν Ἑλληνα καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης — ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μετὰ τὸν Μαγαμένον Φύλλον, Ἀλλοπο- σαύλον καὶ Ἀριάνην τῆς Κρήτης (μετὰ τὸ ὄνο- μά της) — τὸ Μολὸν Λαβὲ μετὰ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, Σανθὴν Βοῦπαιδα καὶ Σημάλαν τῆς Ἐλευθερίας — τὸ Ζορρόν Νέφος μετὰ τὴν Δι- μῶτιδα Βόλον, Γαρδέριαν τῆς Μαγνησίας καὶ Κελαϊδίστραν — Πυθαγόρα ὁ Σάμιος μετὰ τὸν Μαγαμένον Φύλλον, Λιῶτην Σουλῶ- τιν καὶ Κωμῆτιζούσαν Θάλασσαν — ὁ Ἀδδέν- τρης τοῦ Μωρέως μετὰ τὸν Δικηγέρονος τῆς Νε- ολαίας, Ὁραῖος Πρίγκιπας καὶ Ἐπερήφα- νον Λέοντα — Βίκτωρ ὁ Μῶδος μετὰ τὸν Μι- κροὺν Κωπηλάτην, Μικροὺν Γυμνασιόπαιδα καὶ Κωπηλάτιδα Κύθρον — ὁ Ἐπερήφανος Ἰππέδς μετὰ τὴν Κόκκινην Ἐξοχήν — τὸ Ἄν- θος τῆς Ἀρετῆς μετὰ τὴν Ἀῦραν τῆς Κερκύρας καὶ Σανθὴν Ναυτοπούλαν (τὴν ὅποιαν ἀσπᾶ- ζεται καὶ ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὰ πλοῖα) — ἡ Ἑλλίς Κόσμου μετὰ τὸν Δικηγέρονος τῆς Νεολαίας, Κρητικὸν Κάστανον καὶ Ἑλλίδα τῶν Δουραίων — ἡ Ναυσοπόλα τῆς Κρανῆς μετὰ τὴν Βοσκοπούλαν τῆς Ἀίφρας, Νουσταλγὸν Ἑλληνα καὶ Ἀῦραν τῆς Κερκύρας — τὸ Πα- ραδεισιον Πτηνὸν μετὰ τὸ Ἄνθος τοῦ Ζαππεῖ- ον, Σκῶν τῶν Ἀθηναίων καὶ Νουσταλγὸν Ἑλληνοίδα — ἡ Χιακὴ Μαγαρίτα μετὰ τὸν Χιακὸν Ἄνθος, Ἄνθος τῆς Ἰππομονῆς καὶ Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς — ὁ Φάρος τῆς Μυκόνου μετὰ τὴν Βίγλαν καὶ Ἀγγελοῦ Ἀδερφίνον (ἐμ- μέτροι μετὰ τὸ ὄνομα τῶν) καὶ Θαλασινὸν Ζωγράφον — ὁ Χωλὸς Διάβολος μετὰ τὴν Ἀπο- ποστᾶσαν Ἑλλίδα καὶ Ἀμαρολίδα — τὸ Κῆμα τοῦ Δοννάβω μετὰ τὴν Χαραυγὴν, Συν- νεφῶδη Ἡμέραν καὶ Ἀμινοθάλασσαν Μεσο- λογγίον — ὁ Ἀργοναυτὴς μετὰ τὸ Κόκκινον Κα- πελάκι — τὸ Νυκτολούλουδον μετὰ τὸν Πα- τραϊκὸν Κόλπον καὶ Ἀργιολούλουδον Ἄγ- ὄρον.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου (ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιαιτέρως, νὰ προστείνῃ δὲ καὶ ψευ- δώνυμα πρὸς ἐκλογὴν) Ἀῦραν τῆς Κερκύρας (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς Λιονοσκεποῦς Ἀίφρας, τὴν ὅποιαν, ἂν καὶ ἐξαδέλφῃ σου ἐγνωρίσῃς ἐξ αἰτίας μου) Δια- ψευδοθεῖσαν Ἑλλίδα (καλὰ δὲ αὐτὰ ἄλλὰ τὴν ὄρα νὰ μου στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου) Μινώταυρον (περίμενε ὀλίγον καὶ θὰ ἴδῃς) Ἀρδεοσαν Θάλασσαν, Ἄνθος Ἀρθῶν, Ἑλληνοὺν Ἐδαρος (βεβαίως δὲν πταίεις οὐ- ἄλλως τε ἂν τὰ στείλῃς μόλις μᾶθῃς εἰς πόσουν ὄφειλες, τὸ πρῶτον διορθῶνται) Τσιγγαρέ- λαν (εὐχαριστῶς, ἀλλ' ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ μετὰ τὸ χεῖρ του) Παιδικὴν Χα- ράν, Μελανόπαιδα (ὄρα ἡ περιγραφή κατὰ τὸν κανονισμὸν, ὄφειλε νὰ μου γράψῃ μόνῃ της) Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου (Βραβεῖον ἔστειλα) Συμνωτιστάκι, (ποῦ ἐπῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἔσαν εἶδεν ὅτι ἐπῆρε Βραβεῖον μετὰ τὸ εὐσεβῆ σου ἔστειλα τοὺς τόμους ποῦ ἐξή-

τησε) Πηγελλότην Ν. Κοκκίνοπούλου (ἂν δὲν σου ἀπήνερα, αὐτὸ βέβαια σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ἀλλὰ μήπω: σοῦ ἀπῆνερα ἄρ' οὐ ἔγραψες τὴν δευτέραν; ἐλη- σμόνησες νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, ἢ ἤθελες νὰ σου ἀπαντήσω μετὰ τὸ ὄνομά σου;) Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης (ἔστειλα) Ἰσπύ- τιν Γουλιέλμον (ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὴν ἐπι- στολήν σου καὶ σε εὐχαριστᾷ πολὺ) Μαρίδαν τοῦ Ἐυρίπου (ποῦ ἐπῆνε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν «δουρῶν μὲν ἀλλὰ καὶ ἠλιοκαμμένη» ἂν ἐλη- σμόνησε νὰ στείλῃ καὶ κανὲν τετραδίον, δὲν περ- ρᾶζει, τὸ στέλλει δταν εἰδοποιήσῃ) εἶνε τόσου τακτικὴ αὐτὴ ἡ φίλη μου! Νεραΐδαν τῶν Σπε- τῶν, Ἀντιγόνην (ἔστειλα) Ἀγγελοῦ Ἀδερ- φίνον (περίμενε τὰς ἐντυπώσεις σου) Τυρο- λαυίαν (σήμερον δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου: περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀν' ἀλλαγῆς, ἴδὲ τὸν Κανο- νισμὸν, εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου) Σκῶν τῶν Ἀθηναίων (ὄχι, δὲν εἶμαι καθόλου δυσηρηστῆμένη, ἀρ' οὐ μάλιστα ἡ σημερινὴ σου πληροφορία εἶνε ἀπὸ ἐκείνας, πῶς πρῶτον καὶ ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρσεν πολὺ) Δ. Πιζιῶτην (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς τὰς λύσεις ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακίλλου — ἀλλὰ χωρὶς τίποτε ἄλλο μὲς, — μετὰ πένταλεπτον μόνον γραμματι- σμῶν) Ὀνειροπόλον Ψυχὴν (ἀπὸ σήμερον ἀρχίζω νὰ δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου) Μολὸν Λαβὲ (ἡ καίμενη ἡ γάτα σου! χαίρω ποῦ σ' εὐχαριστῶς τόσον ὁ τόμος τοῦ 1897 καὶ ποῦ ἴ- ψησι νάναγκωσῃς καὶ τὰ μυθιστορήματά του!... Πυθαγόραν τὸν Σάμιον (εὐχαριστῶς: αἱ προ- τάσεις σου θὰ δημοσιεῦσθω ὀλίγον κατ' ὀλίγον) Κεραμίδογράφον (ἔστειλα) περιεργὸν αὐτὰ αἱ καλὸς ἐρῆσεις δειλαρίων, καὶ ἔστειλες πρὸ πολλοῦ) Ἀδδέντην τοῦ Μωρέως (ἔχει καλῶς) Νικ. Β. Βογιατζάκη, Κορινθιακὸν Κύμα (καλῶς ἤλθε: σοῦ εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν) Ἐπερήφανον Ἰππέδα ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιοχείρως: ἔτσι λέγει ὁ κανονισμὸς) Ἑλλήνην Τρεπελάη (ἐλήφθησαν: πῶς δὲν ἔλαβες τὴν ἀπό- δεῖξιν τοῦ κ. Φαίδωνος; Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς (δι' ὅλα αὐτὰ σε πληροφοροῦν ὁ ὀδηγός, ὁ ὅποιος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ α'. φύλλον τοῦ ἔτους τούτου) Ἄσπρον Κάρβονο (μοῦ ὄφειλες 15 λεπτά, διότι εἰς τρία σου τετραδία εἶχες πεντάλεπτα ἀντὶ δε- καλέπταν γραμματισμῶν) Ἐδδῆμον Κόρην (ἀνασπᾶσθῶν ἀδελφῶν σου) Ἀργὸν Περπ- στεράκι (ἡ ἐπιστολή τῆς ἀδελφοῦλας σου μοῦ ἤρσεν πολὺ βεβαίως καὶ ὁ ἀδελφός σου εἰμπορεῖ νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ πᾶρ ψευδώνυμον) Ἑλλί- δα Κόσμου, Ἄνθος τῆς Ἰππομονῆς (τί κέμνει ἡ Μινέτα;) Ἀριστέα (ἔε) πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ περιγραφή τῆς εἰς Μπραθῶνα ἐκδρομῆς) Ἡλίαν Κ. Παπαδῆμαν (φύλλον καὶ βραβεῖον ἔστειλα) Φάρον τῆς Μυκόνου (ἔστειλα καὶ ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου) [ε] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) Χωλὸν Διάβολον (ἐννοεῖται ὅτι θταν θὰ ἐκ- νάληθῃ θὰ γνωρισθῶμε καλλίτερα) σοῦ εὐχομαι προσοχὴν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Σχολεῖον καὶ ἀνα- μένω τὰς νέας βράσεις τοῦ Συλλόγου σας) Κύκνειον Ἄσμα (περίμενε: σιγὰ σιγὰ θὰ δημο- σιεύσθω ἀποτελέσματα δλων τῶν Διαγωνι- σμῶν) Ἀργοναυτὴν, Προσωπιδιοφόρον Ἰσ- πότην (πῶς; ὑπάρχουν ἀντίτυπα τῆς Δ' Σειρᾶς τῶν «Δηγημάτων» διὰ τοὺς ἐγγραφομένους εἰς τὴν Δευτέραν; ὁ κ. Φαίδων κατενυχαριστήθη μετὰ τὰ γράφεις) Νυκτοκόρακα (ἔστειλα) Κόκκινον Καπελάκι (ἔστειλα) Νυκτολούλουδον (βε- βαίως δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστο- λήν) καὶ ὅσοι πότε θὰ μενίης εἰς τὴν Κέρκυραν) Ταχύπτερον Βέλος, Ἐθνικὸν Ἰμνόν, Ἀμρα- κιώτιδα Ἀῦραν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξε- σπᾶσμα καὶ ἀσπᾶσθῶν τὸν νέον μας φίλον: ἂς μου γράψῃ λοιπὸν ὁ ἀδελφός σου) Σανθὴν Μα- ρμαμάταν (ἡ περὶ ἣς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία) Βασιλέα τῶν Ναυτῶν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Σε- πτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.